

odbor dozoru a kontroly veřejné správy
náměstí Hrdinů 1634/3
Praha 4
140 21

Č. j. MV-118934-5/ODK-2012

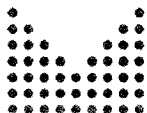
Praha 7. ledna 2013
Počet listů: 5/9

R O Z H O D N U T Í

Ministerstvo vnitra, odbor dozoru a kontroly veřejné správy (dále též jako „odvolací orgán“), jako nadřízený orgán podle ust. § 16 a ve spojení s ust. § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve spojení s ust. § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 94 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“), rozhodlo podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu o odvolání Ing. Ludka Maděry, narozeného 12. dubna 1943, bytem tř. 2. května 4098, 760 01 Zlín (dále jako „žadatel“ nebo „odvolatel“), označeném jako „*Odvolání proti rozhodnutí sp. zn. KUSP/57672/2012/ŘLZ/Po*“ ze dne 22. listopadu 2012, podané dne 7. prosince 2012, doručené Zlínskému kraji dne 10. prosince 2012 (dále jen „odvolání“),

t a k t o :

Rozhodnutí povinného subjektu – Zlínského kraje, Krajského úřadu Zlínského kraje – č. j. KUZL/72991/2012 (sp. zn. KUSP/57672/2012/ŘLZ/Po) ze dne 22. listopadu 2012, o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, s e r u š í a věc se vrací povinnému subjektu k novému p r o j e d n á n í .

Odůvodnění:

I.

Odvolacímu orgánu bylo dne 28. prosince 2012 předloženo Krajským úřadem Zlínského kraje odvolání žadatele proti rozhodnutí povinného subjektu č. j. KUZL/729912012 ze dne 22. listopadu 2012 spolu se související spisovou dokumentací.

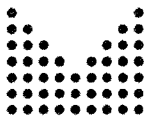
Z předložených dokumentů vyplývá, že se žadatel dopisem ze dne 12. září 2012 na základě InfZ obrátil na Zlínský kraj, Krajský úřad Zlínského kraje s žádostí o poskytnutí informací (povinnému subjektu byla žádost doručena téhož dne). V tomto podání žadatel požadoval poskytnutí následujících informací v tomto znění:

Na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím žádám o informaci, jaké mimořádné odměny dostali vedoucí odborů, ředitel, hejtman a náměstci hejtmána Krajského úřadu Zlínského kraje v letech 2008 až 2012. U každé odměny žádám o stručný důvod jejího udělení a její výši.

Na tuto žádost povinný subjekt reagoval tím, že rozeslal dne 25. září 2012 dotčeným zaměstnancům a funkcionářům k podpisu předem naformulovaný nesouhlas s poskytnutím osobních údajů (tyto podepsaná prohlášení jsou součástí spisu). Všichni dotčení pracovníci předložená prohlášení podepsali, tj. ani jeden z dotčených pracovníků neposkytnul souhlas s poskytnutím osobních údajů v požadované podobě.

Na základě těchto prohlášení poskytnul dne 26. září 2012 povinný subjekt informace pouze o odměnách týkajících se hejtmána a náměstků hejtmána Zlínského kraje, a to v tom rozsahu, že dotčení žádné mimořádné odměny ve sledovaném období neobdrželi. Do zbytku požadovaných informací (tj. výše mimořádných odměn vedoucích odborů a ředitele Krajského úřadu Zlínského kraje) vydal povinný subjekt dne 26. září 2012 rozhodnutí o částečném odmítnutí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že právo na informace se v tomto případě dostalo do střetu s právem na ochranu soukromí. Povinný subjekt si vyžádal souhlas dotčených osob s poskytnutím osobních údajů, avšak tento souhlas nebyl ani v jediném případě dán. Z toho důvodu povinný subjekt využil testu proporcionality, aby tak vyřešil kolizi zmíněných základních práv resp., které právo v tomto případě by mělo ustoupit kterému. Povinný subjekt došel k názoru, že v daném případě převažují negativní dopady zásahu do práva na ochranu soukromí před nenaplněním práva na informace. Krajský úřad Zlínského kraje se proto rozhodnul neposkytnout požadované informace.

Žadatel nesouhlasil se způsobem, jakým se povinný subjekt vypořádal s jeho žádostí a podal dne 8. října 2012 odvolání proti předmětnému rozhodnutí. Odvolatel v něm uvedl, že povinný subjekt naprosto ignoroval rozsudek Nejvyššího soudu (dále jen „NSS“) 5 As 57/2010 ze dne 27. května 2011 i rozsudek Krajského soudu v Brně 29 A 41/2011 ze dne 27. dubna 2012. Žadatel s ohledem na citovaná rozhodnutí navrhuje, aby nadřízený orgán jednoznačně přikázal povinnému subjektu požadované informace v plném rozsahu poskytnout.

Ministerstvo vnitra jako nadřízený orgán posoudil námitky žadatele a shledal je důvodnými. Vydal proto dne 5. listopadu 2012 rozhodnutí, evidované nadřízeným orgánem pod č. j. MV-118934-2/ODK-2012, kterým zrušil rozhodnutí povinného subjektu ze dne 26. září 2012 o částečném odmítnutí informací a věc vrátil povinnému subjektu, Zlínskému kraji, k novému projednání. Ministerstvo vnitra se kriticky vyjádřilo k restriktivnímu způsobu, jakým si povinný subjekt vyložil pojem *příjemce veřejných prostředků* a dále také k účelově provedenému testu proporcionality, který měl povinnému subjektu odpovědět na otázku, které právo (zájem) je v tomto případě přednější. Odvolací orgán taktéž potvrdil oprávněnost námitek žadatele týkající se odpovídajících soudních rozhodnutí.

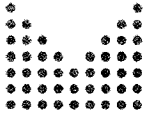
Povinný subjekt šetřenou věc znovu projednal, a to se shodným, výsledkem. Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 22. listopadu 2012, č. j. KUZL/72991/2012, tak došlo k opětovnému částečnému odmítnutí žádosti o informace ve stejném rozsahu jako v předchozím rozhodnutí. Argumentace povinného subjektu nedoznala změn oproti předchozímu rozhodnutí. **Povinný subjekt konstatoval, že se neztotožnil s názorem vyjádřeným v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 5 As 57/2010 – 79 ze dne 27. května 2011. Povinný subjekt, který své argumenty opírá i o „Metodické doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím“, provedl nový test proporcionality, kdy však dostatečně nepřihlédl k výtkám a doporučením nadřízeného orgánu.**

Žadatel, nespokojen s novým rozhodnutím povinného subjektu, podal dne 7. prosince 2012 další, v této věci již druhé, odvolání (doručeno povinnému subjektu 10. prosince 2012). V něm odvolatel opět žádá, aby nadřízený orgán přikázal povinnému žádost nově vyřídit, tedy požadované informace v plném rozsahu poskytnout. Odvolání spolu s příslušným spisovým materiálem bylo předloženo dopisem ze dne 21. prosince 2012 nadřízenému orgánu - Ministerstvu vnitra (doručeno dne 28. prosince 2012). V průběhu rozhodování nadřízeného orgánu (tedy předtím, než bylo toto rozhodnutí vydáno) doručil dne 8. ledna 2012 žadatel skrze povinný subjekt podání nazvané „*doplněk k odvolání proti rozhodnutí sp. zn. KUSP/57672/2012/ŘLZ/PO, č. j. KUZL/72991/2012*“, které obsahovalo kopii rozhodnutí NSS sp. zn. 1 As 169/2012 ze dne 6. prosince 2012.

II.

Ministerstvo vnitra předně dovodilo svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o podaném odvolání, a to s přihlédnutím k předmětu žádosti, resp. k povaze požadovaných informací (dotazy týkající se personálních záležitostí Zlínského kraje, zejména odměňování jeho vedoucích zaměstnanců zařazených do Krajského úřadu – konkrétně vedoucích odborů Krajského úřadu a ředitele Krajského úřadu), jež nepochybně spadají do samostatné působnosti kraje. V této souvislosti je třeba s ohledem na ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 94 odst. 1 zákona o krajích konstatovat, že nadřízeným orgánem kraje je Ministerstvo vnitra.

Ministerstvo vnitra dále konstatuje, že odvolání bylo podáno včas, tj. ve lhůtě

stanovené v § 83 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 InfZ, jelikož napadené rozhodnutí bylo odvolateli doručeno dne 27. listopadu 2012 (jak vyplývá z příložené doručky) a odvolání bylo povinnému subjektu odesláno dne 7. prosince 2012. Patnáctidenní lhůta pro podání odvolání by přitom uplynula dnem 12. prosince 2012, takže je možné konstatovat, že odvolání bylo podáno včas.

Odvolání rovněž obsahuje všechny zákonem požadované náležitosti (srov. § 37 a § 82 odst. 2 správního řádu).

Na tomto místě se odvolací orgán vyjádří také k veskrze procesní problematice, tedy v jakém postavení se nachází osoby, o jejichž platy se v žádosti jedná. V minulém rozhodnutí se odvolací orgán spokojil s tím, že dotčeným pracovníkům (tedy těm, jejichž platů se žádost o informace týká) přiznal statut účastníků řízení s tím, že nedojde-li k zásahu do jejich práv a povinností, pak není nezbytné jim takové rozhodnutí přímo doručovat. Nadřízený orgán však ve světle nově vydaného usnesení Městského soudu v Praze (usnesení č. j. 8A 42/2012-51 ze dne 7. listopadu 2012) do budoucna nebude dotčené osoby považovat za účastníky řízení, neboť uvedený soud ve shodné věci dovedl, že tyto osoby nejsou řízením o žádosti o poskytnutí informace nijak dotčeny na svých právech a tudíž jim nepřináleží statut účastníka řízení (k podrobnějšímu rozboru důvodů odkazujeme na znění uvedeného usnesení).

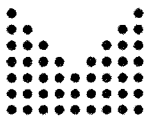
III.

Následně Ministerstvo vnitra přezkoumalo napadené rozhodnutí, a to z hlediska jeho souladu s právními předpisy a v rozsahu námitek odvolatele došlo k přezkumu jeho správnosti (srov. ust. § 89 odst. 2 správního řádu). Ministerstvo vnitra dále konstatuje, že napadené rozhodnutí povinného subjektu obsahuje veškeré náležitosti stanovené správním řádem pro správní rozhodnutí (srov. ust. § 68 správního řádu). Povinný subjekt dostatečně osvětlil postoje i odůvodnil jednotlivé myšlenkové postupy, které vedly k vydání rozhodnutí.

Povinný subjekt založil své rozhodnutí o částečném odmítnutí především na znovu provedeném testu proporcionality a dále na tvrzeních, která vycházejí z nesprávného porozumění zkoumané problematice. Nadřízený orgán se proto v první části (III./a) bude věnovat testu proporcionality, v druhé části (III./b) se dotkne argumentace, kterou povinný subjekt opřel o Metodické doporučení Ministerstva vnitra (tedy nadřízeného orgánu) a konečně ve třetí části (III./c) se odvolací orgán vyjádří k významu soudních rozhodnutí nejvyšších soudů i k potenciálním rizikům, které povinný subjekt zmiňuje v souvislosti s poskytnutím požadované informace.

III./a

K samotnému testu by v úvodu chtěl nadřízený orgán poznamenat, že povinný subjekt vychází ze systematicky nesprávného východiska - tím, že se povinný subjekt rozhodl provést test proporcionality, paradoxně dává najevo, že akceptuje právní názor NSS (rozsudek ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79) nejen

ohledně výkladu § 8b InfZ, který však ten samý povinný subjekt ve zbylé části textu opakovaně zpochybňuje, a proti kterému se vyhraňuje.

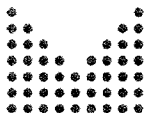
V tomto judikátu totiž Nejvyšší správní soud dovodil, že „zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném § 8b odst. 3 citovaného zákona.“ Nejvyšší správní soud tedy došel k závěru, že musí být bezvýjimečně poskytovány informace o odměně za práci u všech zaměstnanců placených z veřejných rozpočtů a to bez ohledu na povahu a výši takové odměny.

Teprve v pozdějších rozhodnutích Nejvyšší správní soud připustil možnost zvážit i odchýlení se od citovaného judikátu s ohledem na skutečnost, že v dané věci dochází ke střetu ústavně zaručených práv na svobodný přístup k informacím a na ochranu osobních údajů a je tak třeba dát např. na základě testu proporcionality prostor na posouzení, které z těchto ústavních práv má s ohledem na skutkový stav věci přednost.

Povinný subjekt v osobě Krajského úřadu Zlínského kraje vzhledem ke stálému nesouhlasu všech oslovených pracovníků se rozhodl zopakovat tzv. test proporcionality, který má za úkol objasnit, které z dotčených ústavních práv [právo na ochranu soukromí dle čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) nebo právo na informace (čl. 17 Listiny)] má v daném případě přednost, resp. zda převažuje veřejný zájem na poskytnutí požadované informace nad ústavní ochranou soukromí a osobních údajů. Provedení tohoto tzv. *testu proporcionality* se přitom sestává ze tří postupných kroků, jak dovozuje judikatura Ústavního soudu (srov. citace nálezů Ústavního soudu ze dne 26. května 2009, sp. zn. Pl. ÚS 40/08 a ze dne 9. října 1996, sp. zn. Pl. ÚS 15/96). Tyto tři kroky spočívají v posuzování vhodnosti, potřebnosti a v porovnání závažnosti (přiměřenosti) střetávajících se ústavních práv.

V rámci hodnocení kritéria vhodnosti povinný subjekt namítá nejen nadřízenému orgánu, že pracovní postavení dotčených pracovníků (vedoucí odborů, ředitel) nezvyšuje jistě oprávněný důvod kontroly veřejných prostředků, neboť tyto osoby nerozhodují o majetkových dispozicích kraje, pouze plní úkoly mu uložené orgány kraje. Odvolací orgán tento argument, kdy povinný subjekt odpírá přiznat vedoucím odborů a dokonce řediteli jakékoliv rozhodovací pravomoci, označuje za nedůstojný, neboť již z pouhého popisu kompetencí jednotlivých odborů je zřejmé, že tomu tak není. Vedoucí odborů i ředitel krajského úřadu nepochybně „plní zadané úkoly“, ale povinný subjekt opomněl dodat, že mnohdy se jedná o úkoly obecně formulované, jejichž provedení je plně v rukou krajského úřadu, jeho ředitele a jednotlivých vedoucích odborů.

Kritérium potřebnosti povinný subjekt postavil na existenci zákona o střetu zájmů (z. č. 159/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen z. o střetu zájmů), který míří do stejné oblasti (kontrola veřejných prostředků), avšak platy veřejných

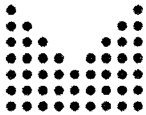

funkcionářů (dle tohoto zákona jsou dotčení zaměstnanci veřejnými funkcionáři) nepodléhají povinnosti zveřejnění. Povinný subjekt na základě toho dochází k názoru, jestliže jedna norma zveřejnění platy těchto pracovníků nevyžaduje, pak dle jeho názoru není ani *potřebné* zveřejnit platy podle jiného zákona. Povinný subjekt tedy tvrdí, že na z. o střetu zájmů lze pohlížet jako na speciální úpravu k InfZ a aplikovat tak právní zásadu *lex specialis derogat generalis* (zvláštní úprava se použije před normou obecnou). Oba zákony jsou však předpisy shodné právní síly mířící do různých (byť podobných oblastí) a z žádného ustanovení nevyplývá, že by měl být z. o střetu zájmů aplikován přednostně před InfZ, jako to udělal povinný subjekt. Nadřízený orgán nesouhlasí z těchto důvodů s dosaženým závěrem povinného subjektu, že není dána potřeba tuto informaci poskytnout.

Povinný subjekt dále v rámci testu proporcionality - zkoumání kritéria přiměřenosti - argumentuje i nesouhlasem dotčených pracovníků s poskytnutím informace. K tomu však nadřízený orgán upozorňuje na nepochopení významu a procesního místa institutu vyjádření se k žádosti. Toto vyjádření totiž slouží především ke zjištění, zda bude nutné provést test proporcionality - jestliže dotčený pracovník souhlasí s poskytnutím výše svého platu, pak není zapotřebí provádět tento test, jestliže naopak nesouhlasí, pak povinný subjekt přistoupí k provedení tohoto testu, přičemž pro hodnocení vyjádření už v tomto testu není místo. Jinými slovy povinný subjekt k provedení testu proporcionality vyjádření dotčených osob nejen nepotřebuje, ale i nemůže (nesmí) využít.

Povinný subjekt usoudil, že poskytnutí údaje o výši platu a odměny vedoucích zaměstnanců veřejné správy zasahuje do jeho soukromí a užitím testu proporcionality na střetávající se právo na informace a právo na ochranu osobních údajů dovedl, že právo na ochranu osobních údajů v daném případě převažuje nad právem na informace. Závěr, že v tomto případě má přednost právo na ochranu osobních údajů, ke kterému došel povinný subjekt, je učiněn na základě nesprávného provedení a vyhodnocení testu proporcionality.

Nadřízený správní orgán by rád využil tento prostor i pro jakési "obiter dictum", ve kterém povinnému subjektu sděluje v souladu s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 27.06.2012, čj. 45 A 4/2012 - 76, že rozhodujícími kategoriemi při provádění testu proporcionality je v takovém případě jednak postavení osoby, které byly veřejné prostředky vyplaceny, a dále charakter a výše poskytnuté částky. To znamená, že je možné v rámci provedení tohoto testu dojít např. k výsledku, že u výše postavené osoby v rámci hierarchie Krajského úřadu je nutné poskytnout veškeré složky platu, kdežto u níže postavených osob např. jen výše odměn, které byly danému pracovníkovi vyplaceny. Takový postup i dosažené závěry ospravedlňující tento rozdílný přístup však musí být řádně odůvodněn, mimo jiné i tím, že u každé osoby bude uveden popis její pracovní náplně, ze kterého bude dostatečně zřejmý rozdílný vliv jednotlivých pozic na nakládání s veřejnými prostředky.

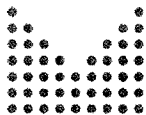
III./b

V druhé části se odvolací orgán chce zabývat argumentem povinného subjektu, který své závěry podložil odkazem na „*Metodické doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím*“. Nadřízený orgán oceňuje přístup a snahu povinného subjektu, nicméně se nedomnívá, že povinný subjekt dostatečně porozuměl tam uvedeným informacím. V metodice je řečeno, že: *V případě zaměstnanců, kteří nemají žádnou rozhodovací pravomoc a ani nedisponují s většími objemy veřejných prostředků, bude zpravidla veřejný zájem na zpřístupnění údaje o jejich platu neporovnatelně menší a ochraně tohoto osobního údaje bude možné dát přednost*. Za pomoci argumentu opaku pak můžeme prohlásit, že čím více rozhodovacích pravomocí nebo větší dispozicí s veřejným majetkem je spojeno s danou pracovní pozicí, tím více převládá zájem na poskytnutí informace (právo na informace) nad právem na ochranu osobních údajů. Je nepopiratelné, že s pracovní pozicí ředitele Krajského úřadu nebo vedoucích odborů je spojena značná rozhodovací pravomoc, nesrovnatelná např. s rozhodovací pravomocí řadových pracovníků (referentů) tohoto úřadu.

Lze taktéž odkázat i na názor, že: *jedná-li se o veřejného funkcionáře podle § 2 odst. 1 zákona o střetu zájmů, bude třeba údaj o výši platu (mzdy) nebo odměny v drtivé většině případů poskytnout, neboť v těchto případech lze presumovat, že veřejný zájem na přístupnosti takové informace v podobě veřejné kontroly povinných subjektů převažuje nad ochranou soukromí daného zaměstnance* (str. 4 - 5 metodické doporučení). Na základě logického argumentu podobnosti pak lze důvodně předpokládat, že u vedoucích úředníků územních samosprávných celků, kteří dle z. o střetu zájmů spadají pod označení veřejný funkcionář (§ 2 odst. 2 písm. e), taktéž převládá zájem na poskytnutí informace. Povinný subjekt tato tvrzení nijak nezahrnul do svých úvah, i když jsou, dle názoru odvolacího orgánu, klíčové pro řádné provedení testu proporcionality.

III./c

Třetí část rozhodnutí poslouží nadřízenému orgánu k vyzdvižení mnohokrát opakovanému významu soudních rozhodnutí nejvyšších soudů. I odvolatel v odvolání správně namítá, že povinný subjekt se nevypořádal s diametrálně odlišným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 5 As 57/2010 – 79 ze dne 27. května 2011, který v naprosto shodné řešené věci, týkající se odměn vyplacených z rozpočtu statutárního města Zlín jako územního samosprávného celku, vyjádřil mimo jiné v tom smyslu, že *právo na ochranu osobních údajů není neomezené a stanoví-li pak zákon povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, tj. o poskytnutí oprávněné jinak, než že prohlásil, že se s důsledky tohoto rozhodnutí neztotožňuje*. Nadřízený orgán má za prokázané, že povinný subjekt si je vědom existence tohoto rozhodnutí a v jeho úmyslném přehlížení a snižování

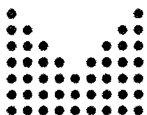

významu spatřuje flagrantní porušení základních zásad činnosti správních orgánů podle správního řádu.

Odvolací orgán si je taktéž vědom, že český právní řád není založen na systému právně závazných precedentů jakožto pramenů práva ve formálním smyslu (ponecháváme stranou rozhodnutí Ústavního soudu), ačkoliv závěry a rozhodnutí zvláště nejvyšších soudů jsou všeobecně přijímána a následována. Z požadavku jednotné aplikace práva orgány veřejné moci však nelze učinit jiný závěr než ten, že správní orgán je v zásadě vždy povinen respektovat právní názory vyjádřené v rozhodnutích (přínejmenším) nejvyšších soudních instancí, tedy Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu, jejichž úkolem je mj. sjednocování judikatury na příslušných úsecích práva (ústavní požadavek soudního přezkumu úkonů správních orgánů, navíc svém důsledku – a zjednodušeně řečeno – *fakticky* podřizuje správní orgány při interpretaci právních norem soudní moci). Požadavek na respektování právních názorů soudů správními orgány je ostatně dovoditelný i ze základních zásad činnosti správních orgánů, především z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož *správní orgán dbá, (...) aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. Obě výše zmíněná rozhodnutí poukazují na střet popisovaných ústavních práv, ale zdůrazňují, že mechanická ochrana práva na ochranu soukromí neobstojí před oprávněným požadavkem práva na informaci. Povinný subjekt, zdá se, však dostatečně reflektuje pouze právo na ochranu soukromí. Odvolací orgán proto nesouhlasí se závěry, které povinný subjekt vyslovil k citovanému rozhodnutí NSS.

Odvolatel ke svému doplnění odvolání ze dne 8. ledna 2012 připojil i rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 169/2012-38 ze dne 6. prosince 2012, ve kterém se NSS zabýval kasační stížností do rozhodnutí Krajského soudu v Praze, který se zabýval téměř shodnou problematikou, která je řešena v této věci - tedy poskytnutím informace v podobě platů a odměn vedoucích odborů Městského úřadu. Oba soudy, Krajský soud v Praze i NSS, došly ke shodnému závěru, že v tomto případě je poskytnutí požadovaných informací po právu, a to na základě stejné metody - tedy použití testu proporcionality. Zdůrazňujeme, že se v daném případě jednalo o pracovníky (vedoucí odborů) městského úřadu obce s rozšířenou působností. Odvolací orgán má za nepochybné, že vedoucí odborů Krajského úřadu (o řediteli úřadu ani nemluvě) jsou nadáni širšími rozhodovacími pravomocemi než vedoucí odborů MÚ, a i přesto oba soudy shodně potvrdily převahu zájmu na poskytnutí informace před ochranou osobních údajů. Odvolací orgán se proto táže povinného subjektu, na základě čeho se domnívá, že jím provedený test proporcionality obstojí a na základě čeho si povinný subjekt dovoluje opakovaně zpochybňovat závěry a tvrzení vyšších soudních instancí.

Z hlediska výše uvedených skutečností tedy dospěl odvolací orgán k nespornému přesvědčení, že povinný subjekt v napadeném rozhodnutí nesprávně provedl test proporcionality, na základě čehož došel k jím sledovaným a tedy neodpovídajícím a nesprávným výsledkům. Při formulování svých závěrů se úmyslně vyhýbá zásadním skutečnostem a závěrům, která opakovaně v dané věci vyslovil Nejvyšší správní soud i Krajské soudy.

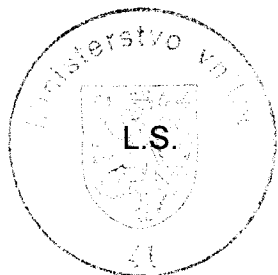
Povinný subjekt a opírá svůj postoj i na, dle jeho názoru, oprávněných obavách dotčených osob, že by poskytnuté osobní údaje v podobě výše příjmů mohly být zneužity proti těmto osobám. K tomu odvolací orgán poznamenává, že obavy z případného zneužití poskytnutých informací nejsou dostatečným důvodem pro upřednostnění práva na ochranu majetkových poměrů, neboť v případě zneužití poskytnutých informací poskytuje právní řád dotčeným osobám jiné prostředky ochrany (např. žalobu na ochranu osobnosti).

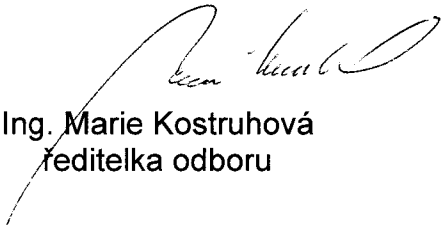
IV.

Ministerstvo vnitra proto s ohledem na výše uvedená tvrzení uzavírá, že rozhodnutí povinného subjektu o neposkytnutí požadované informace v podobě mimořádných odměn včetně jejich zdůvodnění u vedoucích odborů, ředitelů a náměstků Krajského úřadu Zlínského kraje, je nutné podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušit a věc vrátit povinnému subjektu k novému projednání.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu, ve spojení s § 20 odst. 4 InfZ, nelze odvolat.

Ing. Marie Kostruhová
ředitelka odboru

Rozdělovník:

1. Písemné vyhotovení rozhodnutí bude (po nabytí právní moci s vyznačením doložky právní moci) doručeno do vlastních rukou (s dodejkou) povinnému subjektu – Zlínskému kraji, Krajskému úřadu Zlínského kraje, Odboru řízení lidských zdrojů, tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín; k sp. zn. KUSP/57672/2012/ŘLZ/Po.
2. Stejnopis rozhodnutí bude doručen prostřednictvím datové schránky povinnému subjektu – Zlínskému kraji, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín; sp. zn. KUSP/57672/2012/ŘLZ/Po.
3. Stejnopis rozhodnutí bude doručen do vlastních rukou (s dodejkou) odvolateli – Ing. Ludku Maděrovi, bytem tř. 2. května 4098, 760 01 Zlín.
4. Stejnopis rozhodnutí zůstává součástí kopie spisu uložené u Ministerstva vnitra.

Vyřizuje: Mgr. Vilém Stejskal
tel. č.: 974 816 450
e-mail: vilem.stejskal@mvcr.cz